

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515010305
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8515010305.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.06.2021, v trestnej veci obžalovaného N. Š., pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/34/2015 zo dňa 12.02.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému N. Š., nar. XX.XX.XXXX C. V., V.. I.
Ľ., trvale bytom I. Ľ.B.,
U. XXX/XXX,

u k l a d á :

Podľa § 276 ods. 3 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmiennečne odkladá a ukladá probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia vo výmere 5 (piatich) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zákona u k l a d á obžalovanému povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného N. Š. vinným zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

- ako zodpovedná osoba a konateľ obchodnej spoločnosti SANY Slovakia spol. s r.o. so sídlom Zimná 117 v Starej Ľubovni (do 31.12.2009), IČO: 36 490 466 vystavil dňa 04.11.2009 preddavkovú faktúru č. OPF00109 na sumu 205.178,72 eur a príjmový pokladničný doklad spolu na sumu 205.178,72 eur, v ktorom rozdelil uvedenú sumu na sumu bez DPH a 19% DPH odberateľovi K. C. s manželkou, bytom N. XXX, V.. I. Ľ.B., za stavebné práce na stavbe rodinného domu, suma ktorej bola odberateľom v skutočnosti uhradená, pričom príjem z tejto sumy za zdaňovacie obdobie roku 2009 nezdaniť daňou z

pridanej hodnoty ani daňou z príjmu, čím takto za zdaňovacie obdobie roku 2009 skrátil daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 32.759,63 eur, zároveň takýmto spôsobom neoprávnene znížil aj daňovú povinnosť k dani z príjmu právnickej osoby za rok 2009 o sumu 24.700,73 eur, celkovo tak za zdaňovacie obdobie roku 2009 skrátil daň v celkovej sume 57.460,36 eur.

Za to mu uložil podľa § 276 ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona ani žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona, trest odňatia slobody v trvaní 4 roky nepodmienečne a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obžalovaný N. Š. odvolanie bezprostredne po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, ktoré dodatočne aj písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch uviedol, že podľa jeho názoru predmetné rozhodnutie trpí zásadnými vadami, ktoré mali za následok nesprávnosť výroku konajúceho súdu o jeho uznaní za vinného zo spáchania zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Poukázal na to, že v odvolacom konaní Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 28.12.2017 sp. zn. 3To/17/2016-405 zrušil rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 10.03.2016 sp. zn. 7T/34/2015 a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Súd prvého stupňa sa po vrátení veci mal predovšetkým vysporiadať s rozporami v znaleckom posudku a odbornom stanovisku znalcov, s tým, že pokiaľ výsluchom znalcov nebudú rozpory odstránené, bude potrebné pribrať do konania znalca za účelom vypracovania kontrolného znaleckého posudku. Poukázal ďalej na rozhodnutie krajského súdu, že bude potrebné ustáliť, či obžalovaný prijal od K. C. platby z titulu pôžičky alebo ako platby-preddavky, ako mali tieto byť správne zaúčtované a kedy a či z nich vznikla povinnosť priznať a odviesť daň z pridanej hodnoty a daň z príjmu. V bode 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku zo dňa 12.02.2020 prvostupňový súd uvádza: „V danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že platby od p. C. neboli pôžičkami a že suma v celkovej výške 205.172,78 eur bola už dňa 4.11.2009 uhradená. Pred dňom 4.11.2009 teda už prebehol peňažný tok. Q.. I. svoje závery v odbornom stanovisku postavila na tom, že dňa 4.11.2009 nedošlo k peňažnému toku, preto doklady vystavené v tento deň nemali byť predmetom účtovníctva. Podkladom pre tento záver je skutočnosť, že účtovníctvo má odrážať realitu, čiže ak nedošlo k účtovnému prípadu v daný deň, nemá byť tento ani zaúčtovaný a potom nevzniká ani daňová povinnosť. Menovaná svedkyňa sa však už v odbornom stanovisku nevyjadrila ku skutočnosti, kedy mal obžalovaný vystaviť relevantné doklady, resp. kedy vznikla daňová povinnosť (čo vychádzalo z otázok postavených obhajcom obžalovaného tak, ako to vyhovuje obžalovanému v tom zmysle, že menovaná svedkyňa odpovedala v podstate len na časť problému, či došlo k účtovnému prípadu v určitý konkrétny deň a či vznikla daňová povinnosť v konkrétny deň, ale už nie na to, či táto povinnosť nevznikla inokedy). Z jej vyjadrenia na hlavnom pojednávaní je podľa názoru odvolateľa zrejme, ako malo byť správne účtované pri bežných zálohách, k správne účtovaniu zo strany obžalovaného ako konateľa spoločnosti SANY Slovakia spol. s r.o. nedošlo. Zo záverov menovanej svedkyne však evidentne nemožno vyvodiť záver, že by daňová povinnosť menovanej spoločnosti nevznikla vôbec (keďže evidentne peniaze prijala a daň z príjmov ako ani DPH neodviedla), ibaže táto nevznikla konkrétny deň. Takisto nie je zrejme, či menovaná svedkyňa mala všetky potrebné podklady pre svoj záver, že faktúra OPF00109 nemala byť zahrnutá do účtovníctva spol. SANY Slovakia spol. s r.o., keďže ak by súd vychádzal z jej názoru vysloveného v odbornom stanovisku a zohľadnil skutočnosti daného prípadu, teda že pred vystavením uvedenej faktúry už došlo k reálnej úhrade finančných prostriedkov, teda nešlo o avízo na zaplatenie peňazí v budúcnosti, tak by aj podľa stanoviska svedkyne Q.. I. mala byť táto faktúra zahrnutá do účtovníctva (viď prvý odsek bod b) na strane 8 odborného stanoviska). Keďže rozpor medzi znalcom X.. T. a svedkyňou X.. I. je možné prekonať uvedenými úvahami súdu, nebolo potrebné pribrať kontrolného znalca. “V bode 26 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňový súd uvádza: „Súd sa preto pri posúdení otázky vzniku daňovej povinnosti priklonil k záverom znalca Q.. T., že faktúra OPF00109 zo dňa 4.11.2009 a príjmový pokladničný doklad zo dňa 4.11.2009 mali byť zahrnuté do účtovníctva spol. SANY Slovakia spol. s r.o. (a čo vzhľadom na okolnosti prípadu je možné vyvodiť aj z odborného stanoviska X.. I.)... “) Odvolateľ ďalej vyslovil názor, že opätovným výsluchom znalcov nedošlo k odstráneniu rozporov medzi znaleckým posudkom a odborným stanoviskom a predmetný rozpor nebol prekonaný ani úvahami súdu, tak ako je naznačené v odôvodnení rozhodnutia. Po výsluchu znalca X.. T. dňa 9.12.2019, ktorý sa uskutočnil za prítomnosti X.. I. v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu, X.. T. opätovne konštatoval, že Faktúra č. OPF001009 zo dňa 4.11.2009 mala byť zahrnutá do účtovníctva spoločnosti SANY Slovakia,

s.r.o. a podľa jeho názoru aj bola, nakoľko bola vystavená programom na to určeným. X.. T. je rovnakého názoru t.j. o povinnosti zahrnutia do účtovníctva spoločnosti SANY Slovakia, s.r.o. aj v prípade, ak k reálnemu plneniu nedošlo (strana 6 zápisnice z hlavného pojednávania dňa 9.12.2019). Podľa názoru X.. I. však len samotná skutočnosť, že faktúra bola vyhotovená programom na to určeným nepostačuje k vysloveniu záveru o tom, že ide o daňový doklad, ktorý mal byť poňatý do účtovníctva spoločnosti obžalovaného. Ak neprebehne peňažný tok, dovtedy sa neúčtuje v účtovnej knihe a denníku. (strana 7 zápisnice z hlavného pojednávania dňa 9.12.2019). Ak teda obžalovaný a rovnako aj svedok p. C. zhodne potvrdili, že dňa 4.11.2009 nedošlo k vyplateniu sumy 205.178,72 eur, nemohla byť táto faktúra, podľa odvolateľa, zahrnutá do účtovníctva spoločnosti SANY Slovakia, s.r.o., a nemožno ju považovať za daňový doklad. Okrem iného sa obaja znalci taktiež zhodne vyjadrili, že ak aj boli poskytnuté v rokoch 2008 - 2009 nejaké úhrady, pričom by boli poskytované ako pôžičky, nie ako záloha na stavbu rodinného domu, ide o plnenie na základe Zmluvy o pôžičke, prípadne výpožičke, finančnej výpomoci a pod. a v tom prípade je poskytnuté plnenie oslobodené od DPH a aj od dane z príjmu (strana 8 zápisnice z hlavného pojednávania dňa 9.12.2019). X.. T. taktiež na pojednávaní dňa 9.12.2019 uviedol nasledovné: „Ak by sa strany dohodli, že jedna požičia peniaze napr. na výstavbu domu s tým, že na záver sa táto pôžička vráti, resp. započíta na náklady spojené so stavbou, v takom prípade z pôžičky nevzniká žiadna daňová povinnosť.“ Kľúčovým pre rozhodnutie preto bolo právne posúdenie charakteru peňažných plnení, ktoré boli obžalovanému, ako fyzickej osobe poskytnuté zo strany K.. C., resp. jeho svokra p. T. v rokoch 2008 a 2009. Obžalovaný počas celého trestného konania tvrdil a stále je o tom presvedčený, že šlo o pôžičky, ktoré mali byť vysporiadané po ukončení výstavby rodinného domu a jeho kolaudácie. Skutočnosť, že platby zo strany p. C., resp. p. T. boli pôžičkami potvrdzuje aj samotný svedok p. C., ktorý pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 24.06.2019 uviedol, že za každú vykonanú platbu dostal od obžalovaného zmenku, ktorá je nástrojom používaným práve pri pôžičkách. Obžalovaný vystavil p. C. len dve faktúry a to faktúru č. 004/09 na sumu 33.000 eur s DPH a faktúru č. 036/09 na sumu 10.000 eur s DPH. Tieto boli p. C. uhradené a vo vzťahu k týmto dvom faktúram si spoločnosť obžalovaného splnila svoju daňovú povinnosť ako z titulu DPH, tak z titulu dane z príjmov. Obžalovaný považuje výpovede svedka p. C. za neverohodné a tendenčné to z viacerých dôvodov. Zmluva o dielo uzatvorená so spoločnosťou SANY Slovakia, s.r.o. bola čisto formálna, čo v konečnom dôsledku odzrkadľuje aj civilné konanie vedené pred Okresným súdom Stará Ľubovňa pod sp. zn. 5C/57/2010, ktorého predmetom bolo doplatenie ceny diela - rodinného domu. Práve na žiadosť svedka C. obžalovaný nevystavoval mesačne priebežné faktúry za práce na stavbe rodinného domu a v zmysle ich vzájomnej dohody peniaze prevzaté obžalovaným boli pôžičkou na výstavbu domu a mali byť vyfakturované až následne po vzájomnom odsúhlasení, čo sa však nestalo. Podľa názoru obžalovaného sa svedok p. C. len pokúsil využiť inštitút trestného oznámenia za účelom získania výhodnejšej pozície v civilnom konaní. Svedok C. navyše sám potvrdil, že obžalovanému peniaze požičal, avšak údajne tak urobil len raz. Výpovede svedka C., ktoré sú zásadné pre rozhodnutie vo veci, považuje súd za nesporné, hoci sa tieto v priebehu trestného konania od seba viackrát odlišovali a pri odstraňovaní rozporov samotný svedok pripustil, že mohol faktúru a príjmový doklad zo dňa 4.11.2009 obdržať, hoci predtým niekoľkokrát vypovedal, že ide o podvrh. Preto záver súdu prvého stupňa, že v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že platby od p. C. neboli pôžičkami a že suma v celkovej výške 205.172,78 eur bola už dňa 4.11.2009 uhradená nie je správny a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvého stupňa neuviedol, podľa odvolateľa, konkrétny dôvod, prečo sa nie je možné stotožniť s tvrdením obhajoby, že išlo o plnenia z titulu pôžičky a prečo súd túto obhajobu považuje za tendenčnú a účelovú. Kontradiktórnosť konania pred súdom znamená, že aktivita pri dokazovaní je v súdnom konaní na stranách a kontradiktórne konanie je konanie dvoch protistrán - prokurátora na jednej strane a obžalovaného a jeho obhajcu na strane druhej, ktoré pred súdom predkladajú a vykonávajú dôkazy, ktoré obžalovaného usvedčujú, alebo oslobodzujú. Ich posúdenie je úlohou nezávislého a nestranného súdu. Za tejto situácie mal súd vyhodnotiť dôkazy v prospech obžalovaného, podľa zásady „in dubio pro reo“, pretože s výnimkou tvrdení poškodeného ďalšie objektívne a hodnoverné a nespochybniteľné dôkazy netvorila žiadnu ucelenú a logicky vzájomne obsahovo korešpondujúcu reťaz dôkazov, na základe ktorých by bolo možné ustáliť nepochybný záver, že skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný sa skutočne stal. Obžalovaný považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že poškodený, v tomto prípade štát, zastúpený Daňovým úradom Prešov, si neuplatňuje žiadnu náhradu škody. S odstupom ôsmich rokov bolo v daňovom konaní vydané Rozhodnutie Daňového úradu Prešov z roku 2019, ktoré malo nadobudnúť právoplatnosť 18.11.2019, ktorým daňový úrad dovyrubil spoločnosti SANY Slovakia, s.r.o. v konkurze daň vo výške 55.490 eur. Predmetným rozhodnutím však bola daň dovyrubená na základe pomôcok pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že správca konkurznej podstaty spoločnosti SANY Slovakia, s.r.o., S.. U. nereagoval na výzvy daňového úradu, nedostavil sa na ústne prejednanie bez akéhokoľvek

ospravedlnenia a nekomunikoval ani s daňovým úradom, ani s obžalovaným. Ide preto nesporne o tzv. kontumačné rozhodnutie o ktorého existencii sa obžalovaný dozvedel až na hlavnom pojednávaní dňa 12.02.2020. S poukazom na uvedené odvolateľ navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zo dňa 12.02.2020 sp. zn. 7T/34/2015 v súlade s ust. § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju ten v potrebnom rozsahu znova prejednal a vydal rozhodnutie, ktorým oslobodí obžalovaného spod obžaloby.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., preskúmal napadnutý výrok rozsudku o vine a treste, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné a to pokiaľ ide o výrok o treste.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní. V prvom rade krajský súd konštatuje, že ide o jeho v poradí druhé rozhodnutie vo veci samej, keď dôvodom zrušenia veci a vrátenia na nové prejednanie a rozhodnutie bolo to, že obžalovaný predložil Krajskému súdu v Prešove po podaní v poradí prvého odvolania proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/34/2015 zo dňa 10.3.2016 odborné vyjadrenie znalkyne z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, pričom krajský súd považoval za potrebné vypočuť túto znalkyňu v prítomnosti znalca, ktorý vo veci podal znalecký posudok ešte v prípravnom konaní. Súd prvého stupňa doplnil po vrátení veci dokazovanie tak, ako mu to bolo krajským súdom uložené, a to aj napriek tomu, že dňa 12.11.2019 znalkyňa z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo okresnému súdu písomne oznámila, že odborné stanovisko, ktoré bolo predložené krajskému súdu odvolateľom ona nevyhotovila, bola oslovená k vypracovaniu takéhoto stanoviska, avšak nebol jej zaplatený preddavok na odborné vyjadrenie, ona vo veci vyhotovila iba koncept, ktorý odoslala mailom obhajobe.

Prvostupňový súd vypočul X. D. I. ako svedkyňu, pričom dospel podľa názoru krajského súdu k správny skutkový ako aj právny záverom pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaného.

Obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že spoločnosť SANY Slovakia s.r.o., ktorej bol konateľom uzatvorila zmluvu o dielo na výstavbu rodinného domu s manželmi C., ktorého hodnota bola 410.000,- eur, ktorú sumu C. mali zaplatiť po kolaudácii, s tým, že C. skutočne uhradili spoločnosti dve faktúry a to č. 04/09 na sumu 33.000,- eur a 036/09 na sumu 10.000,- eur. Priznal, že prevzal ešte ďalšie platby od K. C. a od jeho svokra S. T., ktoré však po vzájomnej dohode boli považované za súkromné pôžičky, mesačné faktúry neboli vystavované, pretože sa tak dohodli, svedok C. ho uisťoval, že všetko bude zaplatené po kolaudácii, aby sa nebál. Oproti pôvodnej dohode, boli vykonané práce navyše. Faktúra č.OPF00109 vy stavená dňa 4.11.2009 na sumu 205.178,72 eur bola vystavená ako doklady na jednanie, ale tie sa nepoužili, preto nevie, ako sa tieto doklady dostali k C., tak táto faktúra ani príjmový pokladničný doklad na sumu 205.178,72 eur v účtovníctve spoločnosti SANY Slovakia s.r.o. neboli zaúčtované, spoločnosť ku dňu 3.9.2009 mala v účtovníctve zaevidovanú pôžičku na sumu 205.178,72 eur. Dňa 4.11.2009 spoločnosť SANY Slovakia s.r.o. neprijala od C. žiadnu platbu, pôžičky boli dávané osobne obžalovanému v priebehu rokov 2008 a 2009.

V rozpore s výpoveďou obžalovaného je potom výpoveď svedka K. C., ktorý uviedol, že so spoločnosťou obžalovaného uzatvorili zmluvu o dielo na výstavbu rodinného domu v obci Plavnica, išlo o stavbu na kľúč, obžalovaného svedkovi odporučili známi, obžalovaný vypracoval návrh ceny a zmluvu o dielo. Priebežne asi raz mesačne prichádzal z USA na Slovensko a obžalovanému vyplácal sumy tak, ako tieto obžalovaný žiadal, pretože obžalovanému dôveroval, zakaždým obžalovaný potvrdil prevzatie peňazí príjmovým dokladom, ktorý bol opatrený aj pečiatkou spoločnosti SANY Slovakia s.r.o. Svedok poprel, aby obžalovanému sumu 205.178,72 dal ako pôžičku, požičal mu cez svokra len sumu 20.000,- eur, lebo ho o to obžalovaný poprosil, že potrebuje zálohu na konkurz, ktorá suma bola neskôr započítaná

do ceny diela. Obžalovaný vystavil faktúru za celkové práce na dome na sumu 205.000,- eur, neskôr pri kolaudácii obžalovaný vyúčtoval celkovú sumu za dom 410.000,- eur, ktorú svedok odmietol vyplatiť, pretože obžalovaný dom nedokončil ani v rozsahu, v akom sa pôvodne dohodli, na stavbe domu sa vystriedalo asi 8 stavbyvedúcich a 300 robotníkov, svedok mal informácie, že obžalovaný už v tom čase nevyplácal riadne mzdy a aj v stavebninách sa svedka pýtali, prečo neplatí obžalovanému, že im dlhuje za materiál, ktorý obžalovaný použil na stavbu jeho domu.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 9.12.2019 boli vypočutý opakovane v priebehu trestného konania tretíkrát znalec X.. T. ako aj svedkyňa X.. U. D. I. (vzhľadom na zistenú skutočnosť, že síce pripravila pre obhajcu obžalovaného koncept odborného stanoviska č. 2/2017, ale uvedené odborné stanovisko bolo obhajcom použité bez toho, aby bolo skompletizované a bez vedomia menovanej). Uvedená svedkyňa bola tak v čase vyhotovenia odborného stanoviska, ako aj v čase výsluchu zapísaná ako znalec v odbore ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo. Svedkyňa zhodne so znalcom uviedla, že v prípade prijatia zálohy vzniká povinnosť odviesť DPH dňom prijatia platby, ďalej, že pôžička je oslobodená od DPH, a že daňová povinnosť na dani z príjmov môže závisieť aj od dohody dotknutých strán o spôsobe faktúrovania a platenia za poskytnuté služby a daňová povinnosť vzniká vystavením daňového dokladu za vykonanú stavbu, resp. jej časť, ako aj v tom, ako bolo potrebné účtovať správne, teda že z každej prijatej platby malo byť odvedené DPH, faktúra na sumu 205 178,72 eur mala slúžiť ako čiastočná zúčtovacia faktúra, ktorá by zohľadnila všetky dovtedajšie platby a zároveň by rekapitulovala DPH z prijatých platieb, ktorá daň už mala byť odvedená. Uviedla, že sa môže stať, že sa strany dohodnú, že nebudú účtovať osobitne, ale iba jednou faktúrou, ale z účtovného hľadiska to nie je správne.

Pokiaľ ide o svedkyňu a výpoveď znalca títo sa jednoznačne zhodli v tom, že pokiaľ ide o daň z príjmu, túto bolo možné vyfaktúrovať aj naraz po dosiahnutí určitého stavu diela, pričom takáto dohoda plynie jednak z výpovede obžalovaného ako aj svedka C., navyše svedok C. jednoznačne predložil spornú faktúru č.00109 zo dňa 4.11.2009 so splatnosťou 4.11.2009 na sumu 205.178,72 eur a zároveň aj príjmový pokladničný doklad na sumu spolu 205.178,72 eur s tým, že tieto doklady neboli pojaté do účtovníctva spoločnosti SANY Slovakia s.r.o. Uvedená suma sa nachádza v účtovníctve spoločnosti SANY Slovakia s.r.o. v pokladničnej knihe na strane 4, riadok 285 zo dňa 3.9.2009 ako príjem vo výške 205.178,72 eur ako poskytnutie krátkodobej finančnej pôžičky, ktoré zaúčtovanie je v rozpore s výpoveďou svedka K. C., keď jednak ku dňu 3.9.2009 nie je evidovaný žiadny doklad o príjme od K. C. (tieto sú ku dňom 5.9.2008 suma 500.000,- Sk (16.596,96 eur), 17.10.2008 1.000.000,- Sk (33.193,92 eur), 6.11.2008 1.000.000,- Sk (33.193,92 eur), 5.11.2008 1.000.000,- Sk (33.193,92 eur), ďalej 20.2.2009 suma 572.394,- Sk (19.000 eur), 15.4.2009 suma 10.000,- eur (301.260,- Sk), 30.4.2009 20.000,- eur (602.520,- Sk), 5.6.2009 20.000,- eur (602.520,- Sk), 9.9.2009 suma 10.000,- eur (301.260,- Sk) a 17.9.2009 opäť suma 10.000,- eur (301.260,- Sk), z príjmových pokladničných dokladov potvrdených pečaťou spoločnosti SANY Slovakia s.r.o. je ako účel platby uvedená záloha na stavebné práce. Uvedené doklady boli vydané svedkom K. C. dňa 26.8.2015 a správcom konkurznej podstaty a nachádzajú sa na č.l. 183-207 spisu. Z uvedeného potom plynie, že spoločnosť SANY Slovakia s.r.o. zaúčtovala príjmy, ktoré prijala počas výkonu prác na základe zmluvy o dielo na výstavbu rodinného domu ako pôžičku, aj keď evidentne išlo o platby za práce a materiál na výstavbe domu, čo jednoznačne potvrdil svedok K. C. čiastočne aj svedok S. T. okrem sumy 20.000,- eur, ktorú svedok požičal obžalovanému s tým, že táto suma bola následne započítaná ako platba za práce na výstavbe rodinného domu.

V tomto smere ani krajský súd neuveril výpovedi obžalovaného o tom, že išlo o pôžičku medzi dvoma fyzickými osobami, keď jednak prijatie jednotlivých súm bolo potvrdené obžalovaným s uvedením pečiatky spoločnosti SANY Slovakia s.r.o. ako aj z faktúry plynie, že ide o preddavok za stavebné práce ako aj z celkového finančného vyúčtovania vystaveného spoločnosťou SANY Slovakia s.r.o. plynie, že z celkových nákladov bola uhradená suma 248.178,72 eur, čo je suma 205.178,72 eur plus 43.000,- eur, ktoré boli pojaté do účtovníctva spoločnosti SANY Slovakia s.r.o., vo vzťahu ku ktorým boli vystavené faktúry číslo 004/09 a 036/09.

Zo zmluvy o dielo o dodávke stavby uzavretej medzi objednávateľom K. C. a manželka I. a zhotoviteľom SANY Slovakia s.r.o. v júli 2008 plynie, že stavba mala byť začatá dňa 25.7.2008 a dokončená 31.12.2008 cena spolu s DPH bola dohodnutá na sumu 7.377.280,- Sk (244.880,83 eur). Preto ani

krajský súd neuveril výpovedi obžalovaného, že od svedka C.V. prijímal počas stavby pôžičky a jediná sumu na stavbu domu prijal vo výške 43.000,- eur.

Znalec X.. Š. T. na hlavnom pojednávaní uviedol, že z teoretického hľadiska je možné pripustiť situáciu, že by konateľ prijal pôžičku ako súkromná osoba, ktorá dá vklad do pokladne, ale takéto spôsoby sú považované za obchádzanie zákona. Ak dodávka tovaru alebo služieb trvá viac ako 12 mesiacov, musí byť DPH po tomto období odvedené, aj keď sa v poskytovaní ďalej pokračuje.

Na základe takto vykonaného a doplneného dokazovania dospel aj krajský súd k záveru, že obžalovaný tým, že vystavil pre svedka C. faktúru č. OPF00109, prijal od svedka plnenia a túto faktúru nezahrnul do účtovníctva a neodviedol z nej splatnú daň naplnil všetky znaky zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Správne súd prvého stupňa uviedol, že konanie smerujúce ku skráteniu dane zahŕňa rôzne spôsoby konania, ktorého výsledkom je, že daňový subjekt nezaplatí žiadnu daň, aj keby nejakú daň zaplatil mal, alebo že zaplatí daň v nižšej výške, ako by mal zaplatiť, ak by zaúčtoval správne všetky účtovné prípady. Popísaný postup obžalovaného podľa názoru súdu predstavuje jednu z možností, ako je možné krátiť daňové povinnosti. Daňová povinnosť spol. SANY Slovakia spol. s r.o. vo vzťahu k dani z príjmov, ako aj k dani z pridanej hodnoty, nebola splnená zo sumy 205.178,72 eur. Zodpovednosť za riadne vedenie účtovníctva je v zmysle § 135 ods. 1 Obch. zákonníka iba zodpovednosťou konateľa. V tomto smere neobstojí ani obrana obhajoby, že uvedené doklady boli vypracované ako návrhy dokladov, pretože tie sú jednoznačne opatrené pečiatkou spoločnosti a podpisom obžalovaného, ktorý bol ako konateľ spoločnosti jediný zodpovedný za vedenie účtovníctva. Na jeho ťarchu tak potom ide aj nezaúčtovanie týchto dokladov do účtovníctva spoločnosti, ktoré zaúčtované mali byť. V rozhodnom období bola jednotná sadzba dane z príjmov, ako aj z DPH, a to vo výške 19% podľa § 27 ods. 1 zákona o DPH, resp. podľa § 15b zákona o dani z príjmu. Pokiaľ ide o rozsah skrátenia dane, obžalovaný svojím konaním, nezaplacením dane, skrátil dve dane, a to DPH a daň z príjmu v jednom zdaňovacom období. Ide teda o jeden skutok, pričom sčítaním čiastok pripadajúcich na jednotlivý druh dane - DPH vo výške 32.759,63 eur a dane z príjmu vo výške 24.700,73 eur, celkovo skrátil obžalovaný daň vo výške 57.460,36 eur, čo je v zmysle § 125 ods. 1 veta tretia Trestného zákona, skrátenie dane v značnom rozsahu.

Správne súdom prvého stupňa zistenému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia skutku ako trestného činu. Pokiaľ ide o návrh obhajoby na doplnenie dokazovania pribatím znaleckého ústavu do konania, krajský súd uvádza, že jednak medzi znaleckým posudkom a výpoveďou svedkyne nebol zistený žiadny podstatný rozpor a napokon v tomto konaní bol predložený len jeden znalecký posudok, obhajoba súdu nepredložila odborné vyjadrenie ani znalecký posudok iba koncept znalkyne, ktorý nebol znalkyňou autorizovaný.

Krajský súd sa však nestotožnil s výrokom súdu prvého stupňa vo výroku o treste. Správne síce okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že obžalovaný bol v minulosti dvakrát súdne trestaný, v oboch prípadoch došlo k zahladeniu odsúdenia. Priestupkovo bol doposiaľ postihnutý šesťkrát za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Obžalovaný je v mieste bydliska hodnotený všeobecne. Obžalovanému v danom prípade nepoľahčuje a ani nepriťažuje žiadna okolnosť podľa § 36 a § 37 Trestného zákona.

Pri zločine skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 3 Trestného zákona je možné jeho páchatelovi uložiť trest odňatia slobody vo výmere od štyroch do desiatich rokov. Krajský súd nemohol nebrať do úvahy dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, ktorá prevyšuje desať rokov, keď aj trestné stíhanie bolo začaté na podnet K. C. takmer po šiestich rokoch od spáchania skutku, nebolo pritom zistené, aby dĺžka konania bola spôsobená výrazným príčinením obžalovaného. Za takejto situácie bolo namieste pri ukladaní trestu aplikovať ustanovenie § 39 ods.1 Tr. zák. a znížiť dolnú hranicu pod zákonom stanovenú sadzbu. Za primeraný potom považoval krajský súd trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon odložil na skúšobnú dobu 5 rokov. Zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe a obžalovanému uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Pokiaľ ide o námietky, že daňový úrad ako zástupca štátu v tomto konaní si ani neuplatnil nárok na náhradu škody, tu krajský súd uvádza, že daňový úrad má v tomto konaní postavenie poškodeného, len

pokiaľ ide o procesné práva, avšak vo vzťahu k uplatneniu nároku na náhradu škody, daňový úrad nemá postavenie poškodeného, pretože nárok štátu na zaplatenie dane nie je nárokom na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ale nárokom, ktorý vyplýva priamo zo zákona.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.